

DZIWOWIDZA (4) *sb m*

o oraz a jasne.

sg N dziwowidza (3). *pl A* dziwowidze (1).

Sł stp notuje, *Cn brak*, *Linde XVI* (dwa z tych samych przykładów) – XVIII w.: *dziwowidz*.

Ten, który coś podziwia, wielbiciel, czciciel; mirator Mącz, Cn; admirator, mirabundus, mirio Cn
(4) : Nuro [prawdopodobnie błędnie zamiast „miro”] *dzyvovidza BartBydg* 98 [*idem*] 99; *Mirator, Dżiwowidzá Mącz* 223c.

Szereg: »dziwowidze i chwალce« (1): Bo te rzeczy máią fwoie dżiwowidze y chwალce [*admiratores et laudatores*]: ktorzi łprawy choćia nieprzyłtoyne nieináczy włpomináią/ iedno iáko zacne zwycięłtwá. *ModrzBaz* 56.

Synonim: chwალca, chwálciel, czciciel.

Cf 1. DZIWOWID, DZIWOWNIK, **DZIWWIDZ**

KCh